

SLEDUJEŠ
MĚ?

1 vrah, 13 obětí...

...miliony diváků

VINCENT WALSH

FRAGMENT

Sleduješ mě?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vincent Ralph
Sleduješ mě? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SLEDUJEŠ
MĚ ?

Vincent Ralph

FRAGMENT

Mé matce

1

„Moji mámu zavraždil Stračí muž.“

Muž přikývne a já čekám na jeho odpověď.

Když neodpoví, pokračuju: „Uškrtil ji padesát jedna vteřin od domova a celou noc ji tam nechal ležet v dešti.“

Prý se má začít pořádným šokem a tohle je největší bomba, co mám.

Muž vyťukává do počítače slova, která nevidím, a žena na mě upřeně zírá.

„Bylo mi sedm,“ dodám.

Teď je mi sedmnáct.

Muž si odkašle a zeptá se: „Myslíte si, že jste jediná žadatelka, která přišla o jednoho z rodičů?“

Pokrčím rameny.

„Nejste. Ale *jste* jediná žadatelka, jejíž matka byla obětí sériového vraha.“

Žena si něco zapíše do poznámkového bloku a postrčí ho k muži.

Muž přikývne a pronese: „Ozvěme se vám.“

2

Jmenuju se Jessica Simmonsová a nejsem typická internetová hvězda. Na druhou stranu, tohle asi není typická internetová reality show.

Reklamy tvrdí, že je to něco jiného – opravdový pohled do života opravdových lidí. Žádný scénář, žádné retušování, žádné scény vymyšlené jen pro vaši zábavu; jen vy, štáb s kamerou a všechno, co chcete světu ukázat.

Kdybychom byli v půlce příběhu, a ne na začátku, nazvali byste to zápletka, protože já nejsem typ člověka, který by chtěl streamovat svůj život na YouTube. Věřte, že tohle se mi vůbec nepodobá.

Mámě bylo třicet dva, když se stala první obětí muže, kterého pořád ještě nedopadli. Číslo jedna na seznamu, na němž je už třináct jmen.

Takže kdyby vás zajímalo, proč chci být jednou z pěti lidí, kteří budou hrát hlavní roli v nové internetové show, mám pro vás celkem jednoduchou odpověď.

Chci dostat Stračího muže a mám v plánu to udělat takhle.

3

Máma umřela tak dávno, že někdy pochybuju o svých vzpomínkách, i když dům je plný jejích fotek a její odraz žije ve vráskách tátova obličeje.

Toho vraha takhle pojmenoval táta. Tvrdil, že Stračí muž miluje věci, které se třpytí, a máma byla ta nejtřpytivější ze všech. Říkal, že si ji Stračí muž půjčil.

„Jako knížku z knihovny?“ ptala jsem se. Odpověděl, že tak trochu, ale bez výpůjční lhůty.

Dneska chápu, že to neřekl jen kvůli mně, ale i kvůli sobě. Když muž přijde o svoji ženu, to poslední, co potřebuje, je dítě, které se vyptává.

Když je vám sedm, nemyslíte si, že táta kecá, protože je to člověk, který vás objímá, pusinkuje a stará se o vás – proč by tedy lhal?

Měl mi říct, že to bude naše malé tajemství. Ale neřekl. A tak jsem všem spolužákům tvrdila, že Stračí muž si nakonec odnese všechny hezké maminky, a tátu si kvůli tomu zavolali do školy.

Pak je mi jedenáct, poprvé jedu autobusem ze školy a míváme obchod, kde máma pracovala. Nachází se dvanáct minut a dvacet devět vteřin od zastávky a patnáct kroků od té uličky.

Několikrát jsem chtěla tou uličkou projít, ale vždycky jsem na poslední chvíli ztratila odvalu. Když jsem to konečně dokázala, napočítala jsem od jednoho konce k druhému jednu minutu a čtyřicet dva vteřin... od zkratky domů. Byla necelou minutu cesty od bezpečí.

4

Na to, jak se má truchlit, neexistují žádná pravidla.

Když máma umřela, náš dům mi připadal šedivý a strašidelný a táta se choval jinak než dřív.

Jednoho dne zmizely všechny její fotky, zničehonic byly pryč stejně jako ona.

Byl to tátův způsob, jak mě připravit na pravdu, kterou nedokázal vyslovit.

Lidi mu radili, aby se přestěhoval, že je šilené bydlet tak blízko uličky, kde zavraždili vaši manželku. Ale on je ignoroval.

Jednou jsem ho slyšela říkat do telefonu, že už přišel o svoji ženu, proč by měl přijít ještě o vzpomínky? A ten večer se fotky vrátily a zaplnily každé volné místo. Máma byla najednou všude a zároveň nikde.

Břečela jsem, ale nebyly to opravdové slzy. Spíš jsem napodobovala smutek druhých, než prožívala svůj vlastní.

Věřila jsem, že se máma vrátí, byla jsem přesvědčená, že zatuká na dveře, že se ozve do telefonu, že mě vezme do náruče místo řady cizích lidí, jejichž objetí bylo úplně jiné než její.

Lidi tátovi radili, aby mě poslal k psychologovi, ale on je zase ignoroval. Kvůli smutku je to, co máte, mnohem vzácnější a já jsem byla to jediné, co mu zbylo. A tak mě pevně objímal, protože nechtěl, abychom naši ztrátu cítili víc, než bylo nutné.

Změnila to babča. Už měla tátových historek plné zuby a brečela, když jsem se zeptala, kdy můžeme mámu v muzeu třpytivých věcí navštívit. Prý se to stejně nakonec dozvím, a čím dřív, tím líp, a tak mi řekla, že máma se už nikdy nevrátí.

Obvinila jsem ji, že je lhářka. Nenáviděla jsem ji. A potom se mi z očí řinuly ty nejpalcivější, největší a nejzoufalejší slzy v životě.

Prožívání smutku se časem mění. Probíhá to postupně: z černé se stane tisíc odstínů šedi. Nakonec se smutek promění v něco jiného: v tupou bolest; v ochromení, které se stane normou.

Na internetu radili, abych napsala dopis, strčila ho do balonku a ten vypustila k nebi. Nebo abych vyrobila deku z mámina oblečení a před usnutím se do ní zabalila. Nebo abych si sestavila seznam všech věcí, které chci udělat, než umřu *já*.

Začala jsem fotit a schovávala si fotky, které pořídili naši. Kreslila jsem, malovala, psala mizerné básničky a začala si vést deník pocitů. Nic z toho nepomohlo, ale snažila jsem se.

Když mi bylo čtrnáct, naštvála jsem se a vylila si vztek na tátovi, který se nebránil.

Mámu zavraždili před sedmi lety a on byl pořád jen tělo s roztráštěnou duší, jako když zabalíte do novin rozbité sklo. Ale nejen to. Dovolil, abych si z něj udělala boxovací pytel. Chovala jsem se k němu hrozně a on si to nechal líbit, protože mě miloval a protože věděl, že když přijde vztek, je brutální a neovladatelný.

On svůj vztek skrýval, protože musel. Já nemohla, protože jsem nevěděla jak.

Když jsem si vygooglila „Stračí muž“, získala jsem stovky článků, ale žádné odpovědi, jenom jména všech těch lidí, které zavraždil, a komentáře frustrovaných detektivů.

Je pořád někde mezi námi, pořád zabíjí – ta stvůra, která mě připravila o mámu.

A to je důvod, proč měly kamery už dávno začít točit.

5

Zvoní mi mobil, číslo, které neznám, a když ho zvednu, ozve se mužský hlas: „Slečna Simmonsová? Tady je Adrian... z *Oka*. Obdrželi jsme vaši přihlášku, a i když se přihlásila spousta zájemců, byli bychom rádi, abyste byla pondělí.“

To znamená, že celý měsíc každý první den v týdnu budu od probuzení do půlnoci online. A jestli nebudu totální propadák, prodlouží ten jeden měsíc o další dva.

Reality show má přiblížit opravdový život lidí s výjimečným osudem – tohle stálo v přihlašovacím formuláři. Diváci prý už mají dost stále stejných okoukaných formátů.

Nevím, jestli je to pravda, ale musím do toho dát všechno.

V zrcadle vidím, že se usmívám, a přestanu, protože tohle nemá být šťastný okamžik. Je to teprve začátek.

„Kdy začínám?“ zeptám se.

Adrian odpoví: „Za tři týdny. Čeká vás pár organizačních schůzek, kde se seznámíte s ostatními.“ Zní, jako by to četl z papíru.

Nijak o seznámení s nimi nestojím, ale copak mám na vybranou? Podle mě chtějí být spíš slavní než pomoci spravedlnosti, ale půjdu tam, budu se usmívat a udělám, co je třeba, abych mohla všem vyprávět svůj příběh.

Dneska se může na netu zviditelnit každý, ale většina zapadne v davu.

Trik spočívá v tom, že musíte najít dostatečně velké obecenstvo, a tenhle pořad mi to umožní.

„Potřebujeme se sejít s vaším otcem,“ pokračuje Adrian. „Musí podepsat pár věcí.“

Z toho mám strach, protože táta neví, že jsem se přihlásila. Myslel si, že můj pohovor byl výlet za nákupy.

„Budete muset přijet k nám,“ prohlásím. „Během dne nerad vychází z domu.“

To není lež. Táta má radši, když je venku klid. Nakupuje, když je supermarket prázdný. Nemá rád davy ani řeči. Třikrát týdně pracuje na noční směně v továrně, ne protože musí, ale protože všichni potřebujeme někdy utéct.

Doufám, že lidi z YouTube nemají čas na to, aby jen kvůli podpisu otravovali lidi doma. Doufám, že papíry pošlou a já budu moct tátův podpis zfalšovat a získat víc času na to, abych ho přesvědčila.

Jenže Adrian bez zaváhání odpoví: „To nebude problém. Zítra se uvidíme.“

Do hajzlu.

Než zavěsí, dodá: „Vkládáme do vás velké naděje, Jessico.“

Jsem ráda, že mi věří aspoň někdo.

6

Někteří nešťastní lidé vypadají navenek v pořádku, ale táta mezi ně nepatří. Nosí zlomené srdce jako druhou kůži, má sklíčený, smutný pohled a vyzářuje z něj smutek.

„Ahoj,“ pozdravím.

Přikývne a pokusí se usmát.

„Chci se tě na něco zeptat.“

Natáhne se pro ovladač a ztlumí televizi.

Zhluboka se nadechnu, skoro to vzdám, ale pak to vyklopím: „Přihlásila jsem se do reality show. Jmenuje se *Oko*.“

Táta si povzdychne. „V pohodě.“

„Vysílají ji na YouTube. Budu natáčet svůj život a potřebuju k tomu tvůj souhlas.“

Přinutí mě sklopit oči, protože při pohledu na něj se mi chce za chvíli brečet.

„Ty budeš natáčet svůj život?“

Přikývnu.

„A kdo se na něj bude dívat?“

„Nevím – kdo bude chtít.“

„Ne.“

Zesílí televizi tak prudce, že sebou šklubnu a zapomenu odpověď, kterou si v duchu připravuju.

Ale stejně ji řeknu, zkrácenou verzi, čtyřslovný válečný pokřik. „Dělám to pro mámu.“

Dívá se na mě a tentokrát pohledem neuhnu.

Je mi jedno, jestli se rozbrečím. Je mi jedno, že když se budu dívat dost dlouho, uvidím dřívějšího tátu poznamenaného smutkem, který se marně snaží zamaskovat. Zírám na něj, až mě pálí oči, a vidím, jak se mu na jazyku rozpadá to jeho „ne“.

Vypne televizi, zhluboka si povzdychne a pobídne mě: „Fajn, poslouchám.“

7

Když se soustředím, dokážu si pořád ještě vybavit mámin smích, a když zavřu oči, vidím tátův úsměv, ten opravdový, který vmžiku dokázal urovnat každou hádku. Když fakt namáhám mozek, dokážu se vrátit do jistých okamžiků, které v té chvíli nebyly výjimečné, ale dneska jsou to jediné, co mám.

Máma doma schovávala pro tátu psaníčka, na nejrůznějších místech: drobné připomínky toho, jak moc ho miluje. Jednou při snídani mi spadl do misky spolu s lupínky kousek papíru, a když jsem se mámy zeptala, co se tam píše, pošeptala mi: „Až ho táta najde, může ti ho přečíst.“

Potom vrátila papírek zpátky do krabice, a když přišel táta do kuchyně, sledovaly jsme, jak psaníčko našel a usmál se.

Na papírku stálo jen jedno slovo: *Navždycky*.

Nosili lásku, jako někteří lidi nosí značkové oblečení. Dávali ji na odiv každým pohledem, každým zaušmáním, každým kradným úsměvem. Lidi říkávali, že jsou stvořeni jeden pro druhého, a máma se jen usmála a odpověděla, že jsou stvořeni pro mě.

Podlomí se mi nohy pokaždé, když si na to vzpomenu.

Občas si představuju, jak by můj život vypadal, kdyby místo táty přežila máma, a cítím se provinile, protože vím, že by to bylo jiné.

Nezhroutila by se jako táta. Poprala by se s bolestí a žila by dál.

8

Když přijedou, uvedu Adriana a jeho kolegyni do obývacího pokoje a modlím se, aby si to táta nerozmyslel.

„Pane Simmonsi,“ začne Adrian a podá mi ruku.

Táta mu ji stiskne jako robot, stejně tak i slečně, a pak se podívá na mě.

„Tak,“ vyhrknu, „kde to máme podepsat?“

Adrian se zasměje. „Tady je někdo nedečkávat!“ Potom dodá: „Každopádně musím uznat, že máte kuráž.“

Nejsem si jistá, na koho mluvím, a tak se usměju a táta se snaží úsměv co nejlíp předstírat. Adrian poznamená: „Máte to tady moc pěkné.“

Obchází obývací pokoj, dotýká se různých věcí, pak se v posledním okamžiku zarazí, pokyvuje pro sebe hlavou a ukazuje na náhodná místa.

Slečna, co s ním přišla, musí vědět proč, protože kdykoli Adrian na něco ukáže, zapíše si něco do iPadu.

„Tohle je moje asistentka Lauren,“ představí mi Adrian.

Vypadá asi stejně stará jako já, a když obrátí oči v sloup, usměju se a je mi jasné, že jednou bude jeho šéfka.

Adrian má na tváři samolibý úsměv a chová se v našem obývacím pokoji jako ve studiu, ale jestli se mi díky show podaří dopadnout Stračího muže, je to zanedbatelná oběť.

Když se posadíme, křečovitě si svírám ruce v klíně a doufám, že nikdo nevidí, jak se mi třesou.

„Jsme tady proto, abychom vám vysvětlili, jak bude všechno probíhat,“ začne Adrian, „a abychom se ujistili, že si plně uvědomujete... komplexní povahu show.“

Je o pěti mladých lidech, které potkalo něco výjimečného. O lidech, kteří chtějí vyprávět svůj příběh. Je to skutečně první reality show svého druhu pro internetovou generaci. Filmový štáb začne točit, než se Jessica probudí. Nebo si to aspoň diváci budou myslet. Tuhle část uděláme naoko. Teda pokud nemá hodně tvrdý spánek. Připravíme taky sestřih nejzajímavějších záběrů, který si diváci budou moct hned od následujícího dne kdykoli přehrát. Vybereme nejlepší momenty a každé úterý ráno pověsíme na její kanál šedesátiminutovou nahrávku.“

Táta se na mě podívá a zeptá se: „Ty jsi s tímhle souhlasila?“

Přikývnu a vybavím si náš včerejší rozhovor. Vyslechl mě. Zatímco mlčky seděl, vysvětlovala jsem mu, jak by nám to mohlo pomoci najít odpovědi.

„Když bude show sledovat dost lidí, třeba najdu svědka nebo nějakou stopu, prostě něco,“ přesvědčovala jsem ho. „Zvládneme to. Jen potřebujeme platformu.“

Dlouho mlčel, a když konečně promluvil, nevyšlo z něj to, co jsem chtěla slyšet. „Promluví si s nimi,“ řekl. „Ale nic neslibuju.“

Adrian vidí tátovy obavy, vstane a natáhne k němu ruce. „Má to náboj... pohled zevnitř na život truchlící rodiny, která bojuje se zármutkem. Dívka, která vzdoruje... hledá spravedlnost pro svoji matku.“

Všimnu si, že se nenápadně podívá na svatební fotku mých rodičů nad krbem, a představím si, kolikrát ji asi ukážou na obrazovce.

Adrian nedokáže ovládnout své nadšení a já si uvědomím, že bylo od začátku jasné, že mě vyberou. Moje slátaná rodina a její chybějící část jsou terno a mně je najednou líp, protože jestli to takhle vnímá on, možná to tak budou vnímat i diváci.

Určitě si myslí, že chci jen vyprávět svůj příběh, že touha odhalit mámi na vraha je skvělá návnada. Ale neví, jak to беру vážně... ani co jsem pro to odhodlaná udělat.

Táta si čte pozorně smlouvu, soustředí se na každé slovo. Každou chvíli se zastaví, na něco se zeptá, a i když ho odpověď většinou nepotěší, pokračuje ve čtení.

„Vy byste to své dceři dovolil?“ zeptá se.

Adrian chvíli mlčí, jako by si v hlavě sumíroval odpověď, a pak pronese: „Kdybych nějakou měl, bych byl taky opatrný.“

„Tak proč bych s tím měl souhlasit?“

„Protože tohle je příležitost vyprávět její příběh. Možná z toho vzejde něco dobrého. Pane Simmonsí, třeba tahle show dokáže někomu pomoci.“

Táta se na mě podívá a já přemítám, jestli do Adriana vidí stejně jako já.

Nakonec položí smlouvu na stůl. „Budeme potřebovat víc času.“

Adrian se nejistě usměje. „Ten právě nemáme.“

Táta ho ignoruje, znovu se na mě podívá a podotkne: „Je tam pár věcí, o kterých si musíme promluvit.“

Adrian s Lauren si vymění pohled a vstanou.

„V sobotu se koná neformální schůzka,“ oznámí Adrian. „Seznámení s ostatními hvězdami.“

Tak jim říká on, ne já.

Adrian pohlédne na tátu. „Chápu, že to pro vás není jednoduché. Ale Jessicu bychom nevybrali, kdybychom si nemysleli, že diváky zaujme.“

Táta se na něj podívá a já zahlédnu záblesk jeho vnitřního boje.

„Řekl jsem, že potřebujeme víc času.“

9

Po jejich odchodu stojím ve dveřích a pozoruju tátu, jak drží máminu fotku, kterou má vždycky po ruce.

Pochází z doby před mým narozením, máma se dívá na něco mimo hledáček a má lehce pootevřené rty. Vypadá úchvatně, šťastně.

Mám na ni milion různých vzpomínek podle toho, jak se cítím nebo kdo o ní zrovna vypráví nebo kdo pořídil její snímek. Tahle vzpomínka patří tátovi, ale přivlastnila jsem si ji stejně jako všechny ostatní.

Zajímalo by mě, na co myslí, když se na ni dívá. Jestli je smutný, že tady máma není, aby za něj v podobných případech rozhodovala; jestli moje jednání přičítá tomu, že odešla. Možná ho to uklidňuje, protože nesnáší cizí lidi v domě. Nebo je to prostě jen zvyk; tvář, na kterou se obrací, když se cítí osamělý.

Odkašlu si, táta položí fotku vedle sebe na křeslo a vzhledne.

„Budou se na tebe dívat, jak spíš?“ zeptá se.

„Jen jako. Pustíme je dovnitř a já budu předstírat, že se probouzím. Není to tak strašný, jak to vypadá. A o půlnoci kamery vypnou. Budu to mít pod kontrolou.“

Táta zavrtí hlavou, ale já pokračuju.

„Mám možnost něco udělat. Máme šanci na spravedlnost.“

Táta svěsí ramena a zhluboka se nadechne. „Spravedlnost, Jessico, neexistuje.“

Natáhne se pro ovladač, ale než může tenhle rozhovor ukončit, vykřiknu: „Ne! Nedovolím ti, abys to pokazil.“

Ohromeně na mě vytřeští oči, protože takhle spolu už nemluvíme. Nekřičíme. Nehádáme se. Kdysi vstřebal můj vztek jako houba. Během posledních pár let jsme se však naučili zvládat vnitřní bouři v klidu.

Táta si moje dramatické výlevy nezaslouží, ale dneska je to jiné. Jestli tu smlouvu nepodepíše, podepíše ji rodič jiného zájemce a já přijdu o svoji šanci.

„Spravedlnost *existuje*,“ protestuju. „My jsme se s ní nesetkali, ale fakt existuje. A tahle show je pravděpodobně naše jediná naděje. Je to už deset let a on je pořád na svobodě... pořád vraždí... a jestli se něco nezmění, nepřestane.“

Vzpomínáš, jak máma říkala, že se musíš stát hrdinou svého příběhu? Tohle je náš příběh a my to musíme zkusit.“

Vidím, že táta má oči plné slz, a mohla bych přestat, ale s tím už jsem skončila.

„Mohli bychom mít tři měsíce na to, abychom všem připomněli, co se nám stalo. Můžeme náš příběh zviditelnit, mluvit o něm každé tejdě a postarat se, aby vyvolal pozornost. A mohlo by se nám podařit to, co se nepodařilo policii. Tati, existují stopy. Někdo něco ví.“

Dojdu k němu, seberu fotku z křesla a zvednu ji.

„Ona chce spravedlnost,“ pronesu. „Ona ji *potřebuje*. Všichni ji potřebujeme. Prosím.“

Nechám poslední slova viset ve vzduchu, prosím o záchranu, až mi táta konečně vezme fotku z ruky, podívá se na svoji oblíbenou vzpomínku a zamumlá: „Tak dobře.“

10

Člověk musí zavraždit aspoň tři lidi, aby se z něho stal sériový vrah. Stračí muž se k tomu dopracoval, když mi bylo devět.

Policie požádala odborníky, aby sestavili jeho psychologický profil, aby vytvořili vodítka, když žádná nebyla, a já hltala každé slovo. Stala se ze mě expertka na záležitost, kterou jsem naprosto nenáviděla.

Údajně je mu mezi dvaceti pěti a padesáti a má práci, která mu umožňuje cestovat. Na tohle přišli dlouho potom, co přidal na svůj seznam Sophii Cresswellovou a Georginu Carsonovou. Na seznam, který začínal mojí mámou.

Myslí si, že by mohl být ženatý a jeho manželka je snadno ovlivnitelná nebo bývá často pryč. Stračí muž je prý rozpolcený, když se o jeho vraždách mluví, a může je zvláštním způsobem komentovat, aby si je nenápadně přisvojil.

Má „charisma“ a zřejmě dokáže dostat své oběti do situací, ze kterých není úniku. I když tohle nebyl případ mojí mámy.

Uličkou si krátila cestu domů. Za níkým do ní nešla. On šel za ní.

Většina sériových vrahů má podprůměrné IQ, ale Stračí muž je výjimka. Podle policejních psychologů je inteligentní, metodický a dává si velký pozor, aby ho nechytili.

První tři vraždy spáchal v Dovetonu, Chesteru a Glasgow. Nezanechal po sobě jedinou stopu. Jenom tělo a číslo vyryté do kůže. Nenechá po sobě

nic jiného bez ohledu na to, jak důkladně policie pátrá; bez ohledu na to, kolik bezpečnostních kamer zkontrolují a kolik svědeckých výpovědí shromáždí.

Jeho zločiny od sebe většinou dělí devět měsíců a ten nejnovější, třináctý, se stal v září. Jmenovala se Lucy Halpernová a našli ji v parku. Před pěti měsíci.

Někteří lidi na internetu si myslí, že už skončil, kvůli tomu číslu. Myslí si, že stvůry přestanou, když dosáhnou bodu proslaveného v hororech. Ale já tomu nevěřím, protože když člověk zavraždil tolik lidí, nepřestane.

Je jen otázka času, kdy znovu udeří.

11

„Těšíš se?“ zeptá se Adrian a já samozřejmě nasadím ten nejnadšenější úsměv, co zvládnu.

„Ani nevíš jak.“

Je sobota. Jsme v drahé restauraci v Londýně a já dorazila jako první.

Podám Adrianovi papíry a on se usměje, zkontroluje, že na žádné vytečkované čáře nechybí podpis, a předá je Lauren.

Když jste děti, Londýn vám připadá jako místo plné úžasných překvapení. Ale teď, když jsem tu sama, si uvědomím, že už nejsem dítě.

Včera v noci jsem nespala, protože jsem přemýšlela, co jsou zač ty ostatní „hvězdy“ a jestli je jejich „návnada“ lepší než moje.

Lauren Źuká do iPadu a Adrian se mě marně snaží uklidnit.

„Už jsi určitě celá žhavá, abys poznala ostatní,“ prohodí a mně bleskne hlavou, kam na ta slova chodí.

„To jo,“ přikývnu, i když jsem podělaná až za ušima, protože tohle zrovna není moje komfortní zóna. Ale do té nepatří ani streamování vlastního života, takže bych si k tomu všemu asi měla ještě zvyknout, že budu trvale ve stresu.

„Myslím si, že to, co chceš udělat, je skvělé,“ pokračuje. „Pokusit se odhalit Stračího muže, když se to nikomu jinému nepodařilo.“

„Myslíš, že mně se to povede?“ zeptám se a on se usměje.

„No... doufejme.“

Pak se odmlčí a já vím, že mě nebere vážně. Dělá chybu, že mě podceňuje. Ale nestojí mi za to, abych se ho snažila přesvědčit o opaku.

Konečně dorazí ostatní: dvě holky a dva kluci.

„Vítejte,“ pozdraví je Adrian a ukáže na židle u stolu.

Nenápadně si každého z nich rychle prohlédnu, a když zachytím pohled jedné z holek, zrudnu jako rak.

Rozhostí se trapné ticho, a tak nás Adrian pobídne: „Co kdybyste se představili?“

„Fajn,“ začne kluk s vlasy přes uši a jizvou, která prosvítá mezi kudrlinkami. „Jmenuju se Lucas Newman. Je mi šestnáct a kdysi jsem hrál v televizi.“

„Ty seš ten malej kluk, z toho sitcomu,“ vyhrkne jedna holka a Lucas přikývne.

Všichni ho znají, kromě mě, protože před deseti lety jsme s tátou nedělali to, co normální lidi.

Když se nemá ke slovu nikdo další, Adrian řekne: „Ello... co třeba ty?“

Holka, která zachytila můj pohled, začne drmolit: „No... já jsem Ella a je mi sedmnáct. Jsem těhotná... jenže... nikdy jsem s nikým nespala. Táta si myslí, že jde o neposkrvněný početí. Tahle show byl vlastně jeho nápad.“

Zírám na ni a čekám na pointu. Ale ona se tváří smrtelně vážně a já přemýšlím, jestli k tomu má stejně jako já skrytou motivaci, nebo jestli opravdu věří tomu, co říká.

Ella si všimne, že na ni zírám, usměje se, ale nevypadá šťastně. Tváří se jako moje babča, když si myslí, že se nikdo nedívá.

Adrian požádá druhého kluka, aby něco řekl. Ten si povzdychne a spustí: „Jmenuju se Ryan. Je mi devatenáct let a můj bratr udělal něco strašného.“

Díváme se jeden na druhého, protože nás najednou spojuje zvědavost, dokud Ryan nedodá: „Byl jeden z těch chlápků, co šli do toho muzea. Všechny postřílel a pak odprásknul sám sebe.“

Ten den si pamatuju, nonstop zpravodajství, hashtagy, ale překvapí mě, když Ryan přesní, že se to stalo před třemi lety.

„Moc mě to mrzí,“ zamumlá a Ella se natáhne, aby ho pohladila po ruce, ale on ucukne.

„Jmenuju se Jess,“ začnu. „Moji mámu zavraždil Stračí muž.“

Ryan se na mě podívá, lehce přikývne a já to ucítím: okamžik sdílené tragédie.

Připomíná mi tátu: tím, jak se mu smutek vryl do tváře, jak táhne dolů koutky jeho úst a jak se mu zabydlel v očích.

„A konečně...“ pronese Adrian a usměje se na druhou holku.

„Já jsem Sonia,“ představí se.

Nic víc. Jen jméno a pokrčení ramen. Zadívám se na Adriana a čekám, že ji pobídne, aby pokračovala, ale on se jen usměje a upřesní, že já jsem pondělí, Ryan úterý, Ella středa, Lucas čtvrtek a Sonia pátek.

„Co když se nebude nikdo dívat?“ zeptá se Ella.

Otočíme se k Adrianovi, protože jsme o tom tajně přemýšleli všichni, on se usměje a odpoví: „Budou se dívat.“

„Jak to víš?“ vyhrknu.

„Ty by ses nedívala?“

Asi má pravdu. Myslím, že na začátku to zkusí každý, a na nás bude, aby pro ně byla reality show a zajímavá.

Zhlédla jsem dost vlogerů a reality show na to, abych věděla, že „zajímavá“ má pro každého jiný význam. Celé hodiny sledujeme cizí lidi, kteří nic nedělají, pláčají hlouposti, rozcházejí se a udobřují, rozhovory, které všichni známe, ale z nějakého důvodu nám připadají mnohem zábavnější, když je vede někdo jiný.

„Lidi budou mít své oblíbence,“ vysvětlí Adrian. „Prostě buďte sami sebou. Proto jsme vás vybrali.“

A pak, s naprostým klidem, nám oznámí malý háček.

„Nebyli jsme k vám úplně upřímní,“ přizná a já se leknu, že tohle všechno je jenom vtip, že žádná show, a co je ještě důležitější, ani šance dosáhnout spravedlnosti neexistuje. Nebo že už to začalo. Možná nás už natáčejí a tohle je nějaká výzva.

„Vysílat vás bude pět... na začátku. Ale jenom jeden bude pokračovat.“

Díváme se na sebe a poprvé nám dojde, že spolu budeme soutěžit.

Lucas si pravděpodobně myslí, že má výhodu, protože byl kdysi slavný, ale kdo si pamatuje, co dávali před několika lety v televizi? A na Sonii mi něco nehraje, protože všichni ostatní máme nějaký příběh, tak proč vybrali ji, když žádný nemá?

„Kolik máme času?“ zeptá se Ryan.

„Měsíc, jak jsme slíbili,“ odpoví Adrian. „Ale velká sledovanost vám prodloužení o dva měsíce nezaručí. Musíte mít nejméně diváků ze všech.“

Myslela jsem si, že s prodloužením nebudu mít problém, ale jestli nakonec zůstane jenom jeden z nás, nemůžu ztrácet čas.

12

Kdykoliv přijdu pozdě domů, přeju si něco, co se mi nikdy nesplní. Chci, aby ve dveřích stála zamračená máma a chystala se mi udělat přednášku. Chci, aby na mě křičela, kde jsem sakra byla.

Chci, abychom u čaje mlčely, protože je na mě namíchnutá a já jsem namíchnutá na ni, že tak zuří. A chci, aby se to táta pokusil urovnat legrační poznámkou, která nás odbourá, takže se omlouváme v záchvatu smíchu, který nedokážeme ovládnout.

Ale to se nestane. Nikdy se to nestalo. Stračí muž zavraždil mámu dřív, než jsem byla dost velká na to, abych ji doopravdy naštvála. Odešla mi ze života a nechala v něm díry, které se snažím zaplnit vymyšlenými vzpomínkami, a já to nenávídím.

Kéž bychom na sebe štekaly stejně zuřivě jako v televizním seriálu, prostě se hádaly kvůli ničemu. Kéž by mi nechybělo tolik věcí – rozhovory, které mezi námi nikdy neproběhly, emoce, které jsme spolu nikdy neprožily.

Nejvíc bolí to, že tady není, že mě nemůže pohladit, že neslyším její hlas a necítím její vůni. Když někoho ztratíte, odejde v tolika směrech, že je ani nedokážete spočítat, ale tohle vám nikdo neřekne.

Vrátím se domů ze seznamovací schůzky a jdu rovnou do svého pokoje, kde mám rozepsaný scénář prvního dílu.

Vím, že to má být spontánní, ale nemůžu riskovat.

Mám plán a musím se ho držet, což znamená, že hned na začátku musím zmínit určité věci, aby se dal do pohybu.

Čím dřív zahltním internet, tím dřív o mně budou lidi mluvit a tím máme větší naději, že Stračího muže najdeme.

Jak se budou připravovat ostatní? Změní své plány, potom co nás Adrian postavil proti sobě? Ryan a Ella možná, Lucas si pravděpodobně myslí, že to není nutné, a u Sonie nemám tušení.

Když táta zaťuká na dveře, vylekaně sebou škubnu. Zamumlá omluvu a zeptá se: „Jak ses dneska měla?“ Snaží se projevit zájem, i když se mu nelíbí, že tohle dělám.

„Fajn,“ odpovím.

Mohla bych být sdílnější. Mohla bych mu vyprávět o ostatních, o soutěži, o jídle, které jsme měli v restauraci a za které jsme neplatili.

Ale zůstanu u „fajn“, protože se potřebuju soustředit. Potom, když se otočí k odchodu: „Tati...“

Usměje se tím svým sklíčeným úsměvem a já vyhrknu: „Díky, že jsi souhlasil.“

Přikývne, chvatně se rozhlédne po pokoji a odejde.

Mám k dispozici měsíc, v ideálním případě tři, abych odhalila sériového vraha, jenže když polezu lidem na nervy, nikdo mě sledovat nebude. Aby se se mnou diváci mohli ztotožnit, musím být sympatická, stát za pozornost.

Musím být dokonalá hvězda reality show, což je naštěstí něco naprosto jiného než být dokonalý člověk.

13

Bydlím v Dovetonu, ve vesnici, která je známá pouze díky vedlejšímu městu. Lidi se tu zastavují jen proto, aby se zeptali, jak daleko leží Harmony. Dovetonem jenom projíždějí.

V Harmony je pláž, restaurace a hotely. Mají tam sochy z písku, galerie a kino se šesti promítacími sály. V Dovetonu je Tesco Express.

Před máminou vraždou to byla bezpečná, nudná a pro zprávy nezajímavá vesnice. Den předtím, než umřela, spáchal nějaký muž na hřbitově sebevraždu – všechny tragické události se staly v jednom týdnu – a v následujících letech se život ve vesnici vrátil do starých kolejí.

Chodím do školy pojmenované po svatém Antonínovi. Je patronem ztracených věcí, což docela sedí.

Mám kamarádky, i když to zní, jako bych posledních deset let seděla ve svém pokoji a truchlila. Hannu s Emily znám od sedmé třídy a bez ohledu na to, kdo další se k nám připojil a zase odešel, my tři jsme vždycky držely pohromadě. Hanna s Emily jsou můj druhý pokus o nejlepší kamarádky. Ten první, s Bernie a Aishou, ztroskotal po mámině smrti.

Během vašeho zármutku zmizí většina lidí, kteří si s ním obvykle nemějí poradit, pomalu se vzdalují, až se jednoho dne otočíte a jsou pryč.

Když jsme byly malé, Bernie bydlela v domě vedle nás a Aisha o dvě ulice dál. Kamarádství ale vyprchalo dlouho předtím, než jsme z něj vrostly. Ve vztah s Emily a Hannou věřím daleko víc.

O mojí show ještě nevědí a nejsem si jistá, jak zareagují, až jim o ní řeknu. Hannu pravděpodobně zklamá a Emily bude žárlit. Ale až zjistí, kolik času stráví před kamerou, bude v pohodě.

Hanna si myslí, že zůstane v Dovětonu do konce života. Jestli ji chcete naštvat, zeptejte se jí, proč jí na konci jména chybí „h“. Svoje nejvražednější pohledy si šetří pro lidi, kteří zpochybňují jazykové schopnosti jejich rodičů.

Její rodiče vlastní v Harmony zmrzlinárnu, kterou provozují se směsí cí lásky a nevraživosti. Ráda je pozoruju při práci: Hannin táta nadává maďarsky a její máma si stěžuje v hindštině.

Emily se naopak nemůže dočkat, až z domova vypadne. Její máma je asistentka učitele a pořád brečí, protože ji opustil manžel, takže Emily tvrdí, že už ji to doma nebaví. Její táta se odstěhoval, zrovna když mi umřela máma, a podle toho, jak její máma vypadá, by si člověk myslel, že se to stalo naopak.

Jsou věci, které se truchlícímu člověku prostě neříkají, jako například: „Hlavu vzhůru“ nebo „Vím, jak se cítíš“. Rozhodně mezi ně taky patří: „Seber se“. Ale někdy to mám chuť říct Emilyně mámě. Potom se cítím provinile, protože každý řeší vlastní sračky.

Budou moje spoluúčinkující – moje dvě nejlepší kamarádky – a jejich rodiče můžou dělat komparz, když budou chtít. Ještě jsem se jich nezeptala. Ještě jsem se nezeptala nikoho. Možná mě budou obklopotovat rozmazané obličejy.

Ale vzhledem k tomu, jak moc dneska lidi touží po slávě, o tom pochybuju.

14

„Můžeš mi to vysvětlit?“ zeptá se paní Bradleyová, natahuje ke mně ruku s dopisem a mává s ním tak rychle, že ho nedokážu přečíst.

Pokrčím rameny, a když mi dopis podá, zjistím, že je z produkční agentury, která žádá o povolení, aby mohla ve škole každé pondělí po dobu jednoho až tří měsíců natáčet.

Začnu číst, ale než stačím dojít do půlky, vytrhne mi dopis z ruky a spustí: „Takže ty chceš být hvězda, Jessico?“

Paní Bradleyová je ředitelka Svatého Antonína. Je upnutá, vážná a její obličej vypadá jako výstražný trojúhelník. Nikdy jsem ji neviděla se usmát.

Většinu času tráví ve své kanceláři. Když už se rozhodne nějakou třídu navštívit, v místnosti okamžitě klesne teplota.

„Myslela jsem si, že by to vypadalo dobře v mojí přihlášce na vysokou,“ odpovím a ona se posadí a pokyne mi, abych si také sedla.

„Uvědomuješ si, že budu muset obeslat rodiče všech žáků ve škole, když s tím budu souhlasit?“ zeptá se. „Nemůžeme nikoho natáčet bez jejich souhlasu.“

„Já vím.“

„Co si o tom myslí tvůj otec?“

„Nevadí mu to.“

„Ráda bych se s ním sešla,“ pokračuje Bradleyová. „Proč to děláš, Jessico?“

Může to zastavit ještě předtím, než vůbec začneme, a já jsem na sebe naštvaná, že mi to nedošlo dřív, že jsem se ji nepokusila ukecat předem.

„Víte přece, co se stalo mojí mámě,“ prohodím a ona přikývne. „Vždycky chtěla bejt slavná.“ To je lež stejně jako všechno, co řeknu dál.

„Snila o tom, že bude herečka, ale když jsem přišla na svět, no, tak svůj sen odložila. A pak...“

Nikdy nepodceňujte sílu pomlky.

Bradleyová si povzdychne a já vidím soucit, který mě kdysi všude pronásledoval, její přikyvování je najednou upřímné a na rtech se jí objeví náznak chápavého úsměvu.

„Já tenhle talent nemám,“ pokračuju. „Nehraju divadlo. Neumím zpívat. Ale tohle zvládnou.“

Dívám se na ni, dokud nepronese: „Nemusíš. Tvoje maminka by na tebe byla pyšná i tak.“

Tohle říkají lidi často. Cizí lidi si myslí, že hrdost je univerzální emoce mrtvých rodičů. Ale jestli se na mě máma seshora dívá, je asi trochu zklamaná. Od chvíle, co ji zabili, jsem nic neudělala, to teď však můžu změnit.

Dcera první oběti Stračího muže bude celý měsíc každý týden online, a jestli je tak zvrácený, jak si myslím, bude chtít vidět, co ze mě vyrostlo. Jistým nechutným způsobem má na tom, jaká jsem, stejnou zásluhu jako naši, takže pokud je řeč o hrdosti, Stračí muž by ji taky mohl cítit.

Koneckonců jsem jeho zpackaný výtvor.

15

Každé úterý a čtvrtek k nám chodí babča uklidit a zkontrolovat, jestli zdravě jíme. Táta kdysi miloval vaření, ale to už je dávno pryč.

Naši vždycky v pátek večer listovali kuchařkami, abychom měli každý týden dvě úplně nová jídla. Naplnili naše kuchyňské skříňky a naše žaludky věcmi, o kterých jsem nikdy neslyšela, ale které skoro vždycky chutnaly úžasně.

Jenže táta už to nedělá. Většinou nechá vaření na mikrovlnce. Kupuje taková jídla, co můžete vyndat z krabičky a o pár minut později sníst.

Babča si dává pozor, aby neuvařila nic, co by nám připomnělo mámu. Do boloňských špaget nepřidává špenát a chilli nepoužívá vůbec. Každý rok mi k narozeninám upeče můj druhý nejoblíbenější dort a neví, že si aspoň jednou týdně kupuju mrkvový dort v cukrárně a při každém soustu vzpomínám na mámin recept.

Babča si s tátou povídá, ale on toho moc nenamluví a hned se tváří unaveně. Někdy vidím, jak v sobě babča potlačuje podrážděnost, hádku, která bublá pod povrchem. Jestli tátovi někdy řekne, co má na srdci, dělá to, když u toho nejsem.

Stará se o nás od té doby, co máma umřela, protože se domnívá, že to sami nezvládneme. A ať si o tom táta myslí, co chce, já jsem za to ráda, znamená to totiž, že je v domě občas taky někdo jiný. Nejenže nám uklidí koupelnu, dočasně vysmýčí i chmury.

Táta zuřil, když převyprávěla jeho historku. Slyšela jsem je se hádat den potom, co jsem se o Stračím muži dozvěděla pravdu.

To je problém lásky – každý ji dává najevo jinak. Táta mě chránil pomocí lží, zatímco babča si myslela, že nejlepší lék je pravda. Já bych řekla, že svým způsobem měli pravdu oba.

Když dorazím domů, babča jako obvykle postaví vodu na čaj, a přestože se mi do toho rozhovoru nechce, oznámím: „Budu na internetu a ty můžeš bejt taky, jestli chceš.“

Tváří se zmateně, a tak jí vysvětlím, o co se jedná. Tvrdím jí, že budu na chvíli tak trochu celebrita.

„Celebrita,“ převaluje to slovo na jazyku. „Víš jistě, že je to dobrý nápad, zlatíčko?“

Asi není, ale co jiného mi zbývá? Nejdou do toho kvůli slávě. Ale když přijde, srovnám se s ní.

Stračí muž udeřil třináctkrát a třináctkrát po něm zůstalo jen mrtvé tělo.

„Musím to udělat,“ odpovím, a protože babča pro mě vždycky chce jen to nejlepší, souhlasí s tím, že její tvář budou moct ukázat.

„Budu si muset dojít ke kadeřnici,“ prohodí.